

Αυτή είναι η θεατρική παράσταση της χρονιάς στη Θεσσαλονίκη

theopinion.gr/opinions/ayti-einai-i-theatriki-parastasi-tis-chronias-sti-thessaloniki/

Άκης Σακισλόγλου

20 Φεβρουαρίου 2023

Φαινομενικά ο τίτλος του άρθρου αδικεί περισσότερες από 15 εξαιρετικές παραστάσεις που αγαπήσαμε ανάμεσα στις δεκάδες τις οποίες φιλοξένησε η θεατρική σκηνή της Θεσσαλονίκης τον τελευταίο χρόνο. Μάλιστα για κάποιες από αυτές ήδη γράψαμε ([ΕΔΩ](#) κι [ΕΔΩ](#) κι [ΕΔΩ](#)) στο theopinion.gr.

Τι κάνει το «**Σ' εσάς που με ακούτε**», της **Λούλας Αναγνωστάκη**, που παίζεται στο **μικρό θέατρο της Μονής Λαζαριστών** να ξεχωρίζει και να μας αναγκάζει να βάλουμε αυτόν τον τίτλο; Από τη μια είναι το υπέροχο ανέβασμα σε όλα τα επίπεδα αυτού του κυριολεκτικά επαναστατικού κειμένου κι από την άλλη... «**ο καιρός**», η **χρονική συγκυρία**, η **απίστευτη σύμπτωση να είναι αυτή τη στιγμή ο τίτλος του έργου**, **σύνημα στα χείλη όλων των επαναστατημένων νέων ανθρώπων του θεάτρου**.

Ναι, το «**Σ' εσάς που με ακούτε**» είναι «η παράσταση της χρονιάς» γιατί καθρεφτίζει «τα ζητούμενα της χρονιάς» σε πολιτικό και κοινωνικό επίπεδο δηλαδή τον αγώνα (γενικώς των ανθρώπων αλλά ειδικότερα των ΝΕΩΝ) για το δίκιο τους, την υπεράσπιση των αδυνάτων, την πάλη ενάντια στον ρατσισμό και την μισαλλοδοξία. Δεν είναι τυχαίο που οι σπουδαστές των δραματικών σχολών χρησιμοποίησαν τον τίτλο «**Σ' εσάς που με (μας) ακούτε**» ως σύνθημα των κινητοποιήσεών τους εναντίον του ΠΔ85 το οποίο υποβαθμίζει

τα πτυχία τους. Το έκαναν γιατί κατάλαβαν με τον πιο σκληρό τρόπο ότι για να διεκδικήσεις το δίκιο σου και να το βρεις, οφείλεις να εστιάσεις στο μεγάλο κοινό, να «απευθυνθείς σ' αυτούς που σε ακούνε».

Δεν κάνω ποτέ κριτική θεάτρου. Δεν είμαι ειδικός. Μάλλον δεν ξέρω ούτε καν τα βασικά σχετικά με το πώς (μπορείς να) δώσεις σάρκα και οστά και ζωή σε ένα θεατρικό κείμενο. **Θα σας μιλήσω ακόμα μια φορά ως απλός θεατής και ως πολιτικοποιημένος άνθρωπος γιατί πιστεύω πως κι εσείς μόνον ως τέτοιοι προσεγγίζετε το θέατρο.**

Το «Σ' εσάς που με ακούτε», λοιπόν, είναι ένα κείμενο που εξυμνεί τον άνθρωπο σε όλες του τις στιγμές, στις μικροπρέπειες και στο μεγαλείο του, στα σκοτεινά του σημεία και στο απέραντο φως του. Ο μαεστρικός τρόπος που ξεδιπλώνεται η ιστορία της Λούλας Αναγνωστάκη είναι ένα σπαρακτικό μήνυμα πως κάτω από το πέπλο των πόλεων και των κοινωνιών στις οποίες φαινομενικά «βασιλεύει η τάξη», **κρύβονται ανορθογραφίες που οδηγούν σε εγκλήματα και αδικίες που γεννούν επαναστάσεις.**

Δεν είχα δει ποτέ έργο της Λούλας Αναγνωστάκη. Δεν είχε τύχει. Δεν είναι συχνά και τα ανεβάσματα δικών της κειμένων. Το Σάββατο, στην πρεμιέρα του «Σ' εσάς που με ακούτε», κατάλαβα γιατί η μικρή αδελφή του Μανώλη Αναγνωστάκη θεωρείται από πολλούς ως η **σπουδαιότερη Ελληνίδα θεατρική συγγραφέας**. Το κείμενο είναι όλο αιμάτινο. Είναι μια καρδιά που πάλλεται. Οι πρωταγωνιστές του είναι ζωντανοί, γήινοι, **κανονικοί άνθρωποι που κάνουν κινήσεις σαν αυτές των νετρονίων όταν διασπώνται και συγκρούονται εκλύοντας απίστευτη ενέργεια.**

Χάνουν ή κερδίζουν οι ήρωες της Λούλας Αναγνωστάκη; Ειλικρινά δεν κατέληξα σε ασφαλές συμπέρασμα. Δεν είμαι σίγουρος ούτε για τους νεκρούς, ούτε για τους επιζήσαντες. Αλλωστε, τελικά μήπως καταλάβαμε ποτέ αν έχασαν ή κέρδισαν οι ήρωες του Μανώλη Αναγνωστάκη ή του Τάσου Λειβαδίτη; Φαινομενικά έχασαν γι αυτό και ονομάστηκαν ποιητές της ήττας οι αγαπημένοι μας. **Στην ουσία, ωστόσο, η δύναμη των ηττημένων μπορεί να σκορπίσει κάθε εξουσία, κάθε υποτιθέμενο μεγάλο νικητή.**

Πέρα από το συγκλονιστικό, επίκαιρο όσο ποτέ κείμενο της Λούλας Αναγνωστάκη που πρωτοπαρουσιάστηκε το 2003 και γράφτηκε λίγα χρόνια νωρίτερα, ο τρόπος με τον οποίο ανέβηκε η παράσταση στη Θεσσαλονίκη από το δυναμικό του ΚΘΒΕ είναι συγκλονιστικός. **Η σκηνοθεσία μετατρέπει ένα δωμάτιο σπιτιού σε ολόκληρη μεγαλούπολη. Την ίδια ώρα που νιώθεις το φαγητό στην κουζίνα να σιγοβράζει, ακούς τον παλμό την διαδήλωσης στους δρόμους.** Η ιδιαιτερότητα της μικρής σκηνής της Μονής Λαζαριστών βοηθά τον θεατή να αισθανθεί συγκάτοικος του διαμερίσματος των πρωταγωνιστών.

Κανένας ηθοποιός δεν υστερεί στο «Σ' εσάς που με ακούτε». **Δε γίνεται να υστερήσει κάποιος. Τον παρασέρνει η ορμή της ομάδας και η ομάδα έχει ορμή ακριβώς γιατί όλοι οι συντελεστές είναι καλοδουλεμένοι, προετοιμασμένοι και ψυχικά και**

σωματικά. Όλες οι κινήσεις τους στον χώρο θαρρείς και είναι μια και μοναδική συγκροτημένη χορογραφία παρότι συχνά λειτουργούν εντελώς αυτοσχεδιαστικά στα βήματα και στις χειρονομίες.

Εριξα μια ματιά στο πρόγραμμα της παράστασης. Μέσα σε όλα τα χρήσιμα στοιχεία για την συγγραφέα, την ιστορία του κειμένου, τις φωτογραφίες και τα σκίτσα των κουστουμιών, οι ηθοποιοί μιλούν οι ίδιοι για το έργο. Λένε αυτό που τους... προκάλεσε το έργο. Και είναι συγκλονιστικά αυτά που λένε. **Είναι η απόδειξη του πόσο πολύ μέσα στο κείμενο μπήκαν. Πόσο πολύ μέσα στο πετσί των ρόλων τους, στα ρούχα των πρωταγωνιστών τους μπήκαν.** Και μπήκαν στο πετσί των ρόλων τους γιατί είχαν το «δέσιμο» με τους συναδέλφους τους σπουδαστές για τους οποίους μίλησα στην αρχή. Οι φτασμένοι, οι επαγγελματίες, οι εργαζόμενοι ηθοποιοί είναι αλληλέγγυοι στη γενιά που έρχεται και που βρίσκει μια κοινωνία σε παρακμή με μόνο δίκαιο το νόμο της ζούγκλας και του ισχυρού

Δείτε το κείμενο που διάβασαν στο φινάλε της πρεμιέρας:

Watch Video At: <https://youtu.be/Wddsw7g2w7A>

Για τα σκηνικά και τα κουστούμια κυριολεκτικά ψάχνω λόγια να βρω. Τόσο στο πνεύμα και την αισθητική του έργου. Τόσο ταιριαστά με το σώμα και την ψυχή του κάθε πρωταγωνιστή αλλά και της εποχής. **Πραγματικά θέλω να συναντήσω τον άνθρωπο που έβαλε αυτόν τον μουσαμά για πάτωμα και να τον ρωτήσω από ποια επαρχιακή μονοκατοικία πήγε και τον ξήλωσε;** Την ταπετσαρία στον τοίχο από ποιο εγκαταλελειμένο διαμέρισμα της Πολίχνης τον πήρε; Τα ρούχα των πρωταγωνιστών είναι βγαλμένα από τις πρώτες έγχρωμες φωτογραφίες του '70 ενώ στις πρώτες σειρές... μύριζε ο μουσακάς που σερβιρίστηκε στο τραπέζι του σαλονιού.

Ανακαλώ στη μνήμη που παραστάσεις των τελευταίων ετών που με συγκλόνισαν και θα πω ότι το «Σ' εσάς που με ακούτε» είναι κάτι ανάμεσα στον «Τυχαίο θάνατο ενός αναρχικού» και στο «Γκιακ». Δεν ξέρω γιατί το λέω αυτό.

Τρέφω πολύ μεγάλη εκτίμηση στο έμπυχο δυναμικό του Κρατικού Θεάτρου Βορείου Ελλάδος. Από τον συμβασιούχο ταξιθέτη μέχρι τον παλαιότερο ηθοποιό. Δεκαετίες τώρα όλοι τους μάς δείχνουν πως υπάρχουν βάσεις, συνέχεια, στέρεη θεατρική φιλοσοφία και πολιτική. Στη συγκεκριμένη παράσταση όλοι τους δίνουν μια απάντηση στον εαυτό τους και σε αυτούς που τους ακούνε. Και η απάντηση είναι πως **το θέατρο μπορεί ακόμα να αλλάξει τις ζωές των ανθρώπων, η Τέχνη μπορεί να κάνει τον κόσμο καλύτερο και οι καλλιτέχνες δεν είναι σε γυάλα, είναι σώμα και αίμα της κοινωνίας.**

Είπαν κάποιοι πως πρόσφατα οι άνθρωποι του θεάματος κομματικοποιήθηκαν. Ψέμματα. Απλώς πολιτικοποιήθηκαν πιο έντονα. Και μάλιστα άργησαν αρκετά. Ας ελπίσουμε να πρόλαβαν γιατί αν δεν τα καταφέρουν κι αυτοί, δυστυχώς δύσκολα θα τα καταφέρει κάποιος άλλος. **Μόνον αυτοί, το πανεπιστήμιο και τα παιδιά στις κερκίδες των γηπέδων μπορούν πια να υψώσουν μια φωνή ενάντια στην αδιαφορία της κάθε εξουσίας, οικονομικής και πολιτικής.** Όλοι οι υπόλοιποι έχουμε πνιγεί στην μετριότητά μας. Έχουμε χαθεί σε απλήρωτους λογαριασμούς και εξαντλητικά μεροκάματα. Σε «δούναι και λαβείν». Σε έναν ωκεανό αχρήστων πληροφοριών.

Υ.γ.: Το τρικάκι έξω από Βασιλικό Θέατρο έγραφε: «Δείτε θέατρο, όχι ΣΚΑΙ. Να ξέρατε πόσο συμφωνώ... απλώς, όπου ΣΚΑΙ βάλτε μας όλους μέσα όλα τα ΜΜΕ μηδενός εξαιρουμένου.

Η ταυτότητα της παράστασης

«Σ' εσάς που με ακούτε», της Λούλας Αναγνωστάκη
Στο μικρό θέατρο της Μονής Λαζαριστών, Κολοκοτρώνη 25-27, Σταυρούπολη.

Ώρες παραστάσεων

Τετάρτη: 19:00

Πέμπτη-Παρασκευή: 21:00

Σάββατο: 18:00 & 21:00

Κυριακή: 19:00

Σκηνοθεσία: **Χρήστος Θεοδωρίδης**

Δραματουργική επεξεργασία: **Χρήστος Θεοδωρίδης, Ιζαμπέλα Κωνσταντινίδου**

Επιμέλεια κίνησης – χορογραφία: **Ξένια Θεμελή**

Σκηνικά: **Εδουάρδος Γεωργίου**

Κοστούμια: **Μαρίνα Κελίδου**

Φωτισμοί: **Τάσος Παλαιορούτας**

Μουσική επιμέλεια: **Χρήστος Θεοδωρίδης**

Βοηθός Σκηνοθέτη: **Ξένια Θεμελή**

Βοηθός Σκηνογράφου: **Δανάη Πανά**

Β' Βοηθός Σκηνογράφου: **Ερατώ Γεωργίου**

Οργάνωση παραγωγής: **Ηλίας Κοτόπουλος**

Παίζουν οι ηθοποιοί (με αλφαβητική σειρά): Πάρης Αλεξανδρόπουλος (Τζίνο), Σεμίραμις Αμπατζόγλου (Τρούντελ), Νικόλας Δροσόπουλος (Νίκος), Ελένη Θυμιοπούλου (Μαρία), Γιώργος Κολοβός (Ιβάν), Νίκος Μήλιος (Άγης), Χρυσή Μπαχτσεβάνη (Σοφία), Δημήτρης Ναζίρης (Χανς), Μπέττυ Νικολέση (Έλσα)